

A GIMIS ÉVEK ÉS AZ I FUNNY
SZERZŐJÉTŐL

ROBOT- HAZ



JAMES PATTERSON

ÉS CHRIS GRABENSTEIN



ÜDV A ROBOTHÁZBAN!



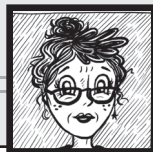
APA

Kicsit lökött,
viszont nagyon
menő nindzsás
képregényeket rajzol.



SAMMY

Ez vagyok én!



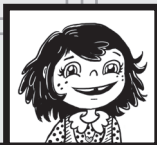
ANYA

Ő egy zseni, ami
abból is látszik,
hogy szédült
robotokat talál fel!



Dinnye drón

Ha kémkedni kell, vagy tudni
akarod, hol vannak közlekedési
dugók, Dinnye a te robotod!



Maddie

A legkirályabb tesó
az egész világon –
én mondom neked!



Mr. BejaRobot

Házvezető-terminátor. Olyan
vadul takarít, hogy a kosz
kínjában segítségért kiáltozik.



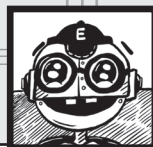
RoboKertész

A körme alatt sár
helyett alumínium
csillog.



Ágyúgolyó

Pályafutását amerikai-
foci-hátvédként kezdte, de
manapság vad fűnyírásban
éli ki magát.



E

Hmm... *semmi* nem jut az
eszembe, amiben E jó lenne.

A mi csúcsmodern házukban ezek a masinák csinálnak
mindent: ők készítik a reggelit, és ők nyomják a
kezedbe még a vécépapírt is. Tudni akarod,
milyen együtt élni egy rakás ilyen izével?

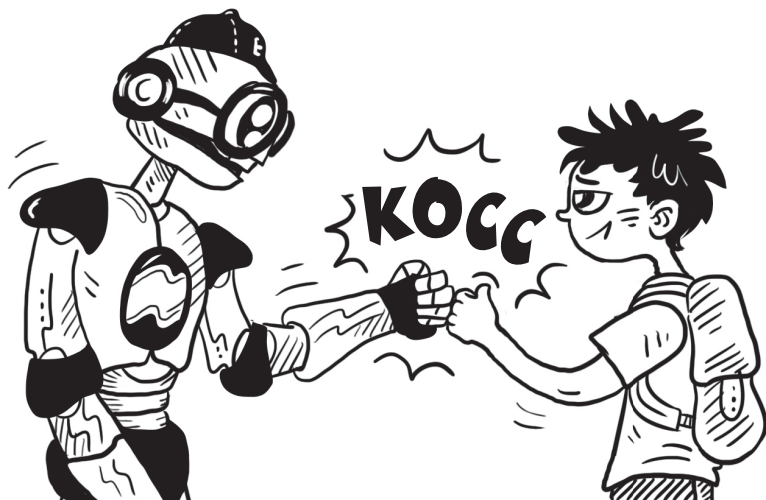
TARTS VELEM, ÉS ELMESÉLEM.

ROBOT- HAZ

JAMES PATTERSON

ÉS CHRIS GRABENSTEIN

Illusztrálta Juliana Neufeld





Anyukámnak.
- C. G.



Indiának -
a Palm Beach Day Academyn
eltöltött tíz csodálatos évért.
És Andrea Spoonernek, az én hősiémnek.
- J. P.





SZIA! ÉN SAMMY VAGYOK.



I. fejezet

Szia! Engem Sammy Hayes-Rodrígueznek hívnak. Talán már hallottál rólam: én vagyok az a fiú, akit mindenki csúfol, miután magával vitt egy robotot az iskolába. Az egész az anyukám ötlete volt, és biztos vagyok benne, hogy az iskolai oktatás története során még soha, egyetlen gyerek sem került annyira kínos helyzetbe, mint most én. (Beleértve a legelső amerikai telepésekkel érkező gyerekeket is.)

Az egész emiatt a robot miatt van, aki tök komolyan azt hiszi magáról, hogy a testvérem. A legjobb lesz, ha elmesélem neked az egész örületet.

De először is: szerinted honnan vette ez az ostoba robot, hogy testvérek vagyunk?

Nem mástól, mint az anyukámtól!



Ja, és képzelj el, az apukám is benne van ám ebben az idióta robot-őrületben. Sőt, képes volt azt mondani anyja teljesen eszement ötletére, hogy „zseniális”.



Szerencsére Maddie még az én oldalamon áll.

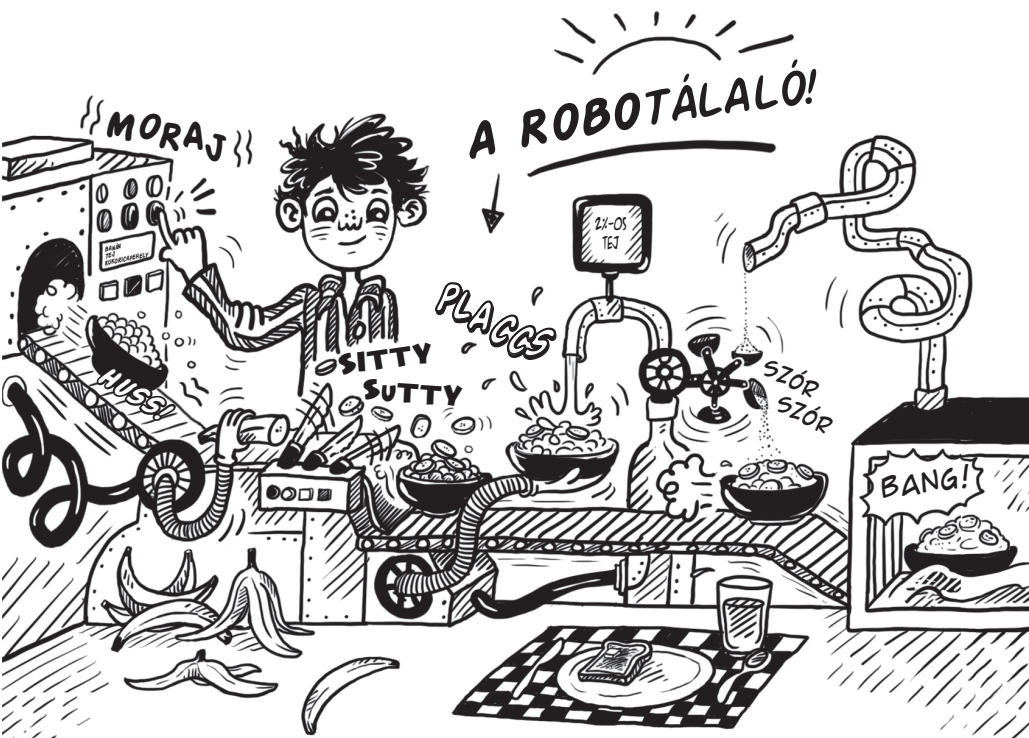
Az én kishúgom a legszuperebb hugica a világon. Hát nem hihetetlen, hogy micsoda kék szeme van? Jó, tudom, ez egy fekete-fehér rajz, de attól még így van. Higgyétek el: kékebb a szeme, mint a kék zsírkréta

a nagy, hatvannégy színű
készletben.

De mindegy is, a lényeg,
hogy Maddie-vel reggeli
közben alaposan kibeszél-
tük anya legújabb örült ter-
vét. A reggelit persze anya
egyik dilis találmánya, a
RoboTálaló szolgálta fel. Elég
megnyomni rajta egy gombot,
és a gabonapehely már ott is van a tálkában, amit
aztán egy futószalag elszállít a banánszeletelőhöz,
azután következik a tej-zuhany, és végül a reggeli a
kiadóablaknál landol.



MADDIE



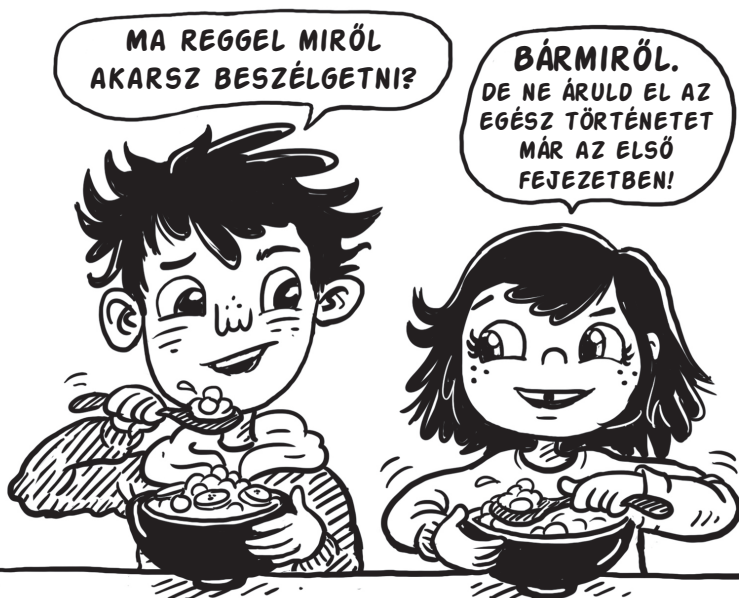
Szeretnél egy kis narancslevet a gabonapelyhedhez?
Csak meg kell nyomni a narancssárga gombot!

De – és ez tényleg nagyon fontos – SOHA ne nyomd meg egyszerre a narancsleves és a gabonapelyhes gombot! Hidd el, ez annál is rosszabb lenne, mint ha a gabonapelyhes és a rántottás gombot nyomnád meg.

Maddie és én mindig együtt reggelizünk, mielőtt elindulnék a suliba. Mindenféléről szoktunk beszélgetni, pedig Maddie két évvel fiatalabb nálam. Két évvel, ami azt jelenti, hogy harmadikos lenne. Már ha járna iskolába – de nem jár.

Később azt is elmondom, hogy miért. Becsszóra.

Maddie tudja, hogy anya és apa időnként mennyire be tudnak kattanni. De hogy őszinte legyek, annak



ellenére, hogy ő a kisebb, Maddie *sokkal* jobban kézben tartja a dolgokat, mint én.

– Minden rendben lesz, Sammy. Megígérem.

– De ugye igazam van, és tényleg nevetséges anya új ötlete? Annyira égő lesz, hogy szerintem meg fogok halni szégyenemben!

– Remélem, hogy nem – mondja Maddie. – Hiányoznál. Nagyon. De amúgy igen, a terve egy kicsit... elszállt.

– Maddie, ez a terv úgy el van szállva, hogy szerintem már régen a Marson van azzal a terepjárórobottal. Már együtt gyűjtik a vöröskőzet-mintákat!

Oké, elmondom, mi a legrosszabb az egészben: anya azt mondta, hogy ez a marhaság, amire rá akar venni, része a „legeslegfontosabb kísérletnek, amit valaha is csinált”.

Bizony. Én vagyok anya szegény kísérleti tengerimalaca. Valószínűleg az uzsonnásdobozomat is teletömte salátával.



2. fejezet

Anya „Vigyél Magaddal egy Robotot az Iskolába Nap” ötlete annyira gáz, hogy ha hangosan beszélnénk róla és közben gyufát gyűjtanánk, nagyobbat durranna, mint az ősrobbanás. Ezt mondta Trip barátom is, de róla majd később. De meglesz az is, ígérem.

Na mindegy, most kezdődik anya nagyszabású, *szuperfontos* kísérlete, aminek az a lényege, hogy én és egy két lábon járó, beszélő szemeteskuka elmennek iskolába. Együtt.

- Tegyéél úgy, mintha a bátyád lenne! – mondja anya.
- De nekem nincsen bátyám.
- Most már van.

Durva, nem? Én is alig hiszem el.

És hogy milyen a robot? Olyan, aki kizárt, hogy feltűnés nélkül el tudjon vegyülni az osztályomban. Maximum halloweenkor.

Akkor talán sikerülne, mivel eleve úgy néz ki, mint aki jelmezben van.

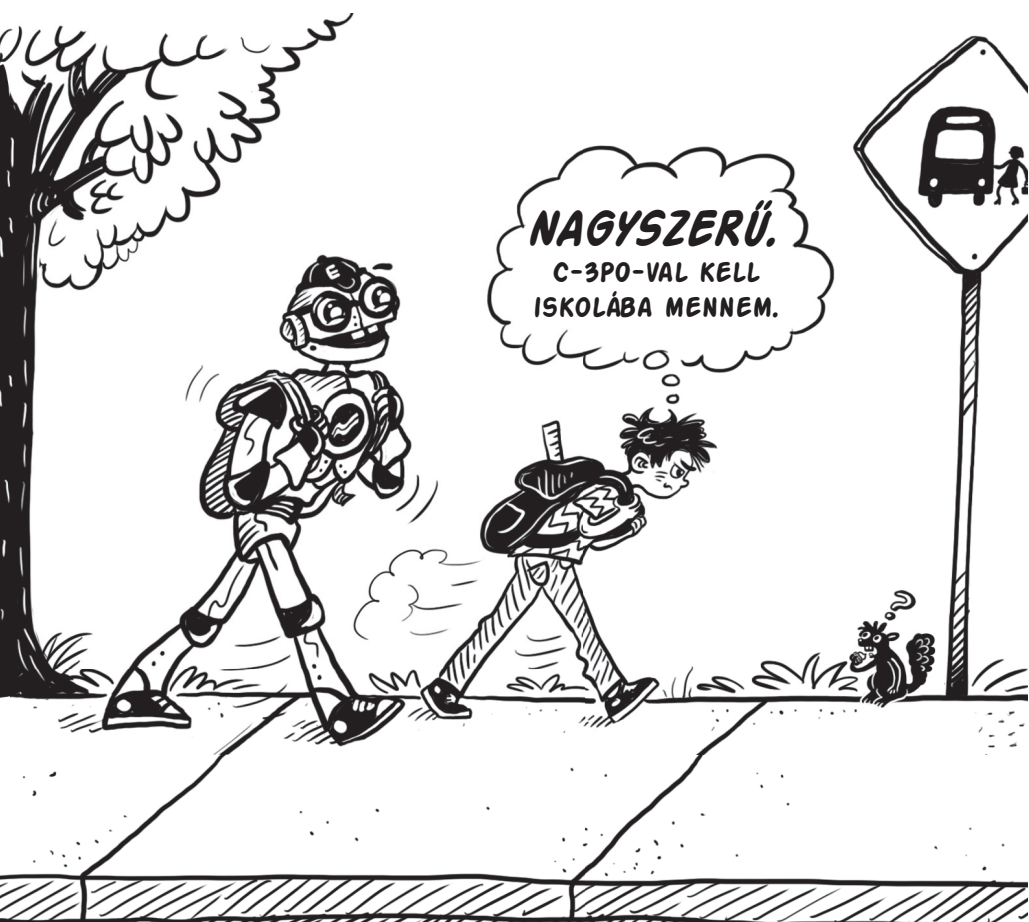


– Jó reggelt, Samuel! – mondja E, amikor kilépünk a házból, és elindulunk a buszmegálló felé. – Nagyszerű nap ez a felvételizéshez.

– Tessék?

– Felvételizés. Jelentkezés, avagy beiratkozás valamely felsőoktatási intézménybe, jellemzően főiskolára vagy egyetemre.

Lehajtom a fejem, és abban bízom, hogy senki sem ismer fel, miközben Stréber-robot mellett baktatok.



– Nem főiskolára megyünk – motyogom. – Csak egy általánosba.

– Nagyszerű. Mesés. Hamvas.

Anyának valószínűleg még dolgoznia kell E szóke-reső programján. Mindenféle surrogást és berregést hallok, ahogy a nagydarab masina utánam lépdel a járdán. A karját minden lépésnél előre- és hátralen-díti, amitől úgy néz ki, mintha síelne az aszfalton. Csak lassítva. És sífelszerelés nélkül.

Észreveszem, hogy E iskolatáskája még az enyé-mnél is nagyobb.

Lehet, hogy ott tartja a tartalék akkumulátorát.

3. fejezet

Az anyukám szerint, akit különben *Elizabeth*nek hívnak, a robot neve, vagyis az *E* az *Eminens*re utal, merthogy sokan csak így hívják őt, nem pedig Professzor dr. Elizabeth Hayesnek, ami a rendes neve. Azért hívják így az anyukámat, mert nagyon okos (kivéve, amikor nagyon *nem* okos, és például elküld velem egy robotot az iskolába).

Apukám, Noah Rodrigez szerint az *E* igazából *Einstein Junior*, mivel ez a robot egy igazi zseni. Na persze! Hallottatok már olyan zseniről, aki alsónadrág nélkül ment el iskolába? Mert én nem!

A húgom, Maddie szerint az *E* önmagában is tökéletes név, és mindössze annyit jelent, hogy *E*.

Nekem tetszik Maddie elmélete. Bár Maddie nem jár iskolába, mégis nagyon okos. Jobb, ha az ember nem keveredik vitába vele, mert úgyis ő győz. Higgyétek el! Próbáltam.

Csak hogy minél több időt töltök E-vel, annál biztosabb vagyok benne, hogy a neve igazából azt jelenti: *ELROMLOTT!*

– Ne feledd, Samuel – mondja E, amikor elérünk a buszmegállóba –, mindig a járdán várd meg a buszt! Ne várakozz, futkoss vagy játssz az úttesten!

A környékbeli barátaim közül sokan már a sarkon várakoznak. A legtöbben elképedve nézik az engedelmes bernáthegyiként a nyomomban lépkedő kék szemű ócskavasat.

– Miért világít olyan kéken a szemed? – kérdezem halkán. – Valami sugárfegyver van beleépítve?

– Gyerekek, álljatok szépen libasorba a járdán, megfelelő távolságban az úttesttől! – csiripeli E. Képzeljétek el: E képes mosolyogni. És pislogni. (De közben hallani a fejében lévő kis motorok berregését meg kattogását.)

– Azért kérlek titeket erre – folytatja E –, hogy biztonságosabbá tegyük az iskolabuszra való felszállást.

A gyerekek most már nem E-t bámulják elképedve, hanem engem.

És egyikük sem mosolyog. És nem is pislognak.

E kétségtelenül anya eddigi legnagyobb tévedése – még azon a macskaalom-tisztító roboton is túltesz, ami teleszórta macskakakival a házat.

– Mi ez az ízé? – kérdezi Jackson Rehder, az egyik gyerek, akivel mindennap együtt buszozom az iskolába.

– Anyukám legújabb nevetséges robotja – mondom, és rosszallóan E-re pillantok.

– Hogy hívják?

– E-nek. E, mint *ELROMLOTT*.

– Sajnálom, Samuel – szólal meg E. – Tévedsz. Valótlan információt adtál tovább a társadnak. Az állításod nem állja meg a helyét.

Nagyszerű. Hihetetlen. Az ostoba robot vitatkozni akar velem.

Maradjatok velem! Lefogadom, hogy jól fogunk szórakozni.

**E, MINT EDISON.
THOMAS ALVA.**

**E, MINT
EDMONTOSAURUS... EZT
CSAK ÉN TUDOM, HOGY
MICSODA!**

**E, MINT
EGYETLEN.**

**E, MINT
ERŐFESZÍTÉS?**

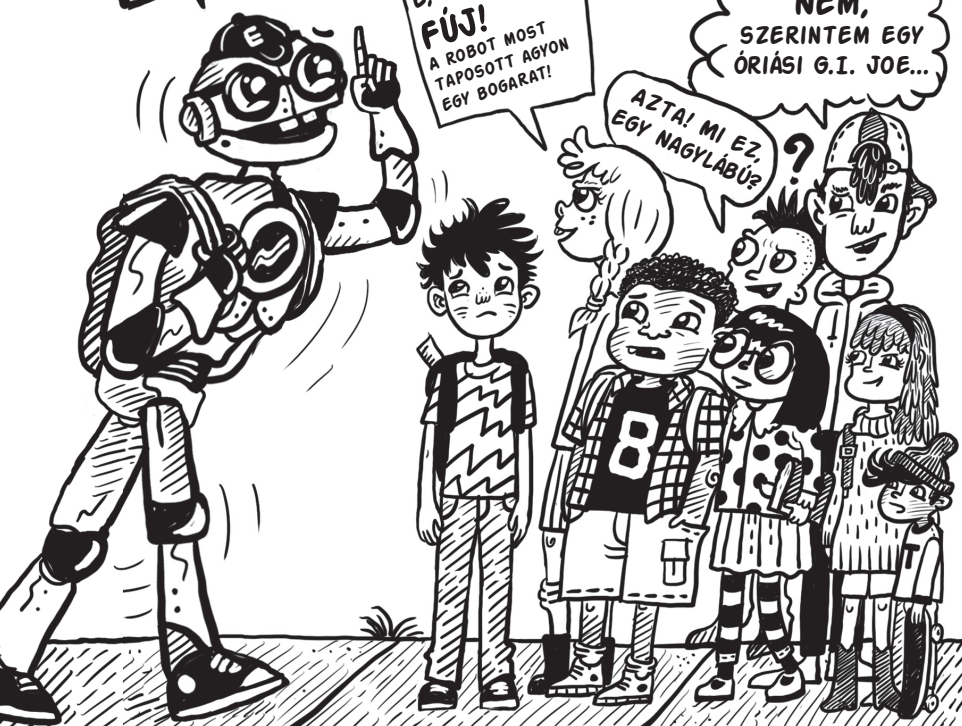
E=MC2

**E, MINT
ELEFÁNT.**

**E, MINT EÜÜÜ!
FÚJ!
A ROBOT MOST
TAPOSOTT AGYON
EGY BOGARAT!**

**AZTA! MI EZ
EGY NAGYLABÚ?**

**NEM,
SZERINTEM EGY
ÓRIÁSI G.I. JOE...**





4.
fejezet

– **S**ajnálom, Samuel, de az *Elromlott* teljességgel abszurd név egy technológiailag fejlett gép számára, ami képes érezni, gondolkodni és önállóan cselekedni.

– Akkor nem akarsz egy kicsit jobban *önállósodni*, és békén hagyni engem meg a barátaimat?

– Sajnálom, Samuel. Arra programoztak, hogy vegyek részt az iskolai órákon. Ez az elsődleges feladatom.

– Hát akkor keress egy másik iskolát!

– Sajnálom, Samuel...

– Rájöttem, Sammy! – kiált fel ekkor Jackson. – Lehet, hogy igazából *Sajnálom*nak hívják! Abból gondolom, hogy folyton ezt mondogatja.

E harminc fokkal balra fordítja a fejét, majd oldalra billenti, és belenéz Jackson Rehder szemébe.

– Sajnálom, Jackson. A nevem E. A felvetésed teljességgel logikátlan. Hogy mást ne mondjak, a *sajnálom* nem *e* betűvel kezdődik.



E visszafordul hozzám.

– Muszáj elmenne veled az iskolába, Samuel. Anya erre kért meg.

– Anya?

– Dr. Elizabeth Hayes professzor.

– Tudom, hogy hívják anyát! De ő az *én* anyukám, nem a tiéd!

E ekkor konkrétan elvigyorodik.

– Elizabeth természetesen az én anyukám is. Lehet, hogy a te korlátolt fogalmaid szerint nem az, de dr. Elizabeth Hayes professzor a teremtőm, és ebből következően az anyukám.

– Szóval a robot a bátyád? – vág közbe Jackson. – Tesók vagytok? Ő a robotesód?

Ez mindenkinek nagyon megtetszik a buszmegállóban.

– Robotesók! Haha!

Ennél jobb belépőt el sem tudtam volna képzelni kettőnknek. Azt hiszem, gyűlölni fogom ezt az akármit.

Végül megjelenik az utca végén a sárga iskolabusz, én pedig boldogan állapítom meg magamban, hogy E mégsem fog velem jönni ma az iskolába.

Hiszen a robotok nem tudnak lépcsőn járni, nem igaz? A robotok lánc talpakon közlekednek, és folyton nekiütköznek a falnak. Márpedig az iskolabuszba három óriási lépcsőfok megmászásával lehet feljutni.

És ez az, ami E-nek nem fog sikerülni.

Ezt megszívtad, Robotfiú!



5. fejezet

Ha felszálltunk a buszra – mondja E, miközben feszülten lesi, ahogy a sofőr kinyitja a busz ajtaját, és feltárul a meredek kis lépcső –, azonnal foglald el a helyedet, kösd be magad, arccal a menetirány-
nak, és az utazás végéig maradj így!

– Okkkkéé – mondom, és villámgyorsan felsuhanok a három lépcsőfokon.

Miután felérek, megfordulok, hogy búcsút intsek E-nek, aki a nap hátralévő részét a járdán fogja tölteni, azon búslakodva, hogy már a legelső tanítási napon sikerült összeszednie egy csomó igazolatlan hiányzást.

– A viszont nem látásra!

Igen. Kárörvendő vagyok. De csak egy kicsit.

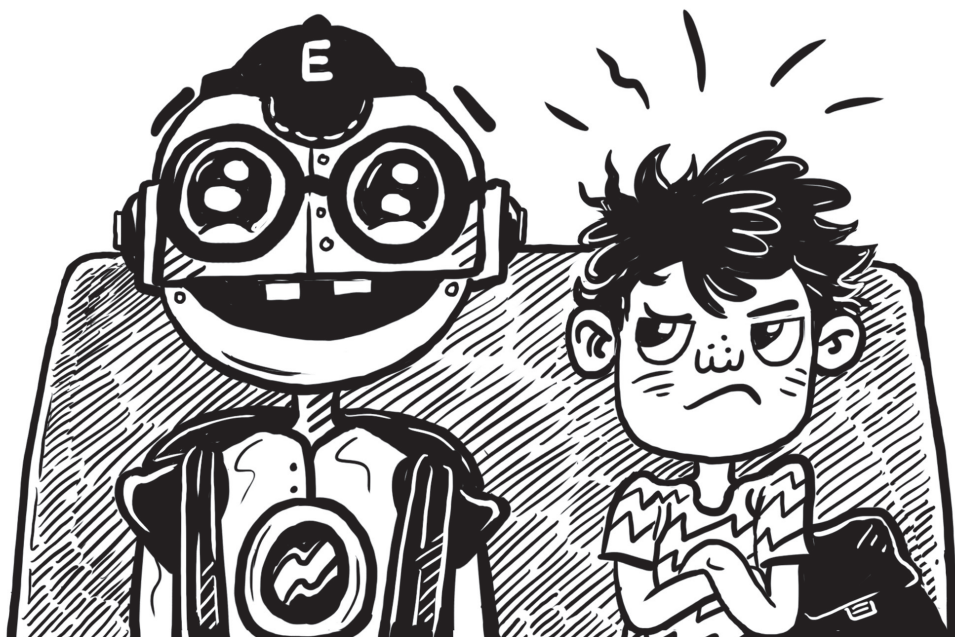
Csakhogy az nevet, aki utoljára nevet. E persze nem tud nevetni, mert anyja elfelejtett neki humorérzékelt programozni.

Amit viszont E *tud*, az (bármennyire fáj is beismereni) egészen lenyűgöző.

Azt látom ugyanis, hogy E felemeli az egyik lábát, rálép az első lépcsőfokra, aztán – *NYIKK, NYEKK, NYIKK, NYEKK, NYIKK* – gyorsabban felszalad a buszra, mint ahogy én tettem.

– Miért nem foglaltad még el a helyedet, Samuel?
– kérdezi, mivel én még mindig tátott szájjal állok a széksorok közötti folyosón.

– Így van, kishaver – mondja Hessler bácsi, az iskolabusz vezetője. – Ül le!



Az ajtó becsukódik. A sűrített levegővel működő fékek úgy szisszennek fel, mintha egy rakás babot reggeliztek volna.

Remek. Úton vagyunk az iskola felé.

És E itt ül, mellettem.

Mondtam már, hogy valószínűleg utálni fogom ezt a robotot?

Na, mostanra eldöntöttem, hogy *biztos*, hogy utálok.

Nagyon-nagyon utálok.

6. fejezet

Nem akarok nagyképűnek vagy beképzeltnek tűnni... De találd ki, hogy kinek volt *abszolút* igaza, amikor azt mondta, hogy hatalmas, sőt, kolosszális hiba iskolába küldeni E-t?

Bizony. Nekem. Sammy Hayes-Rodrigueznek.

Anya kísérletének első napja totális csődnek bizonyult, pont úgy, ahogy megjósoltam.

És mi a jutalmam, amiért ennyire okos voltam, és mindent előre tudtam?

Az, hogy részt vehetek *a világ legesleges* szülő-diák-tanár-robot értekezletén az iskolaigazgató irodájában.

És mivel a Sunnymede nevű városrész, ahol lakunk (South Bend városa, Indiana állam), mindössze kilenc percre van a Patakpart Általános Iskolától (és mivel

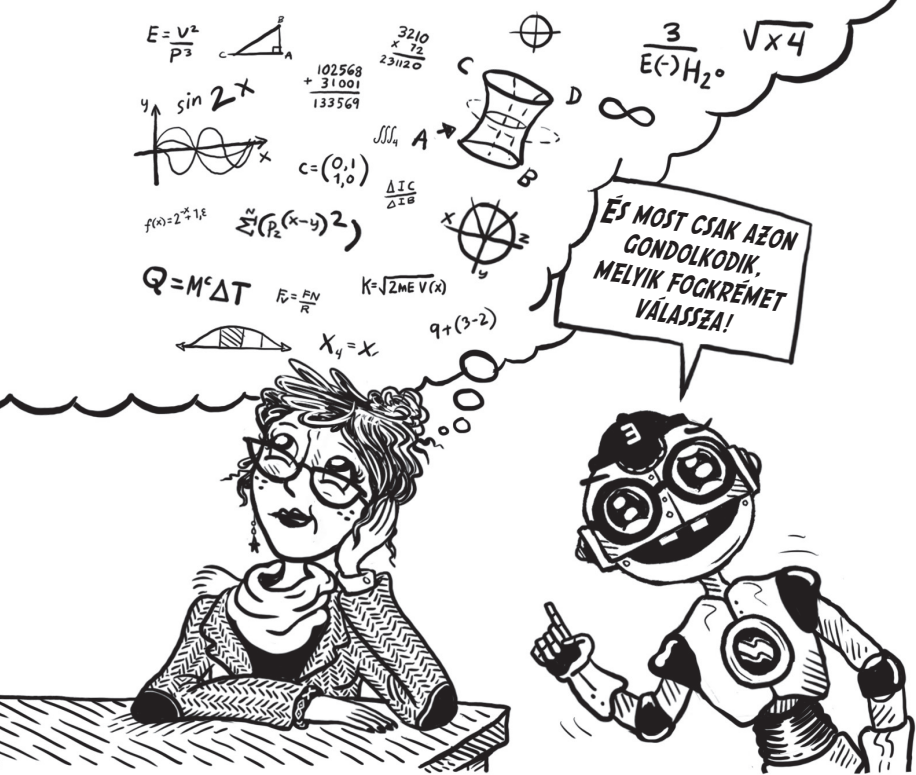
az elektromos-benzines autónkba anya olyan GPS-t épített, ami valahogy kapcsolatban van a közlekedési lámpákkal, és így meg tudja mondani a leggyorsabb utat), anya és apa is el tudtak jönni erre a remek kis megbeszélésre.

Alig várom, hogy Reyes igazgatónő kicsapja E-t a suliból.

Persze ez végül is nem anya hibája. Vannak kísérletek, amik egyszerűen nem sikerülnek. Mint amikor az az örült tudós abban a régi filmben hatalmas légygyé változott. Na, azt nagyon elszúrta.

– Rettenetesen sajnálom az... okozott kellemetlenségeket – mondja anya az igazgatónőnek, aki alpból elég rendes mindenkivel, de ha engem kérdezel, az anyukámmal túlságosan is elnéző. Ennek az lehet az oka, hogy





mindketten ugyanabban a rettenetes rockzenekarban játszanak. (Erről majd később mesélek.)

– Én teljes mértékben Elizabeth mellett állok – mondja apa. – És Sammy mellett. És Einstein Junior mellett. És természetesen az igazgató mellett. Egyszóval, mindenkit és... ööö... *mindent* támogatok ebben a szobában.

– Vétettem egy kisebb számítási hibát – folytatja anyja. – Vagy kettőt. Talán hármat. Esetleg négyet.

Reyes igazgató elmosolyodik. Elgondolkodva bólint. Az iskolaigazgatóknak az a dolguk, hogy ezt csinálják.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Előfordul az ilyesmi, Elizabeth – mondja. – Különösen, amikor az ember elég bátor ahhoz, hogy olyan területekre merészkedjen, ahol korábban még senki sem járt.

Most már látjátok, miről beszélek? Az igazgatónő *rettenetesen* elnéző anyával.

– De – mondja Reyes igazgatónő, majd feláll, és vesz egy mély lélegzetet –, ezen is túl leszünk, ahogyan valamennyi és minden egyes izgalmas napon túlesztünk itt a Patakpartban.

Miközben anya és apa és Reyes igazgatónő elbúcsúznak egymástól és kezet fognak, E és én magunkra maradunk egy „percre” a folyosón.

– Bárcsak egy kicsit jobban támogattál volna az első iskolai napomon! – mondja E.

Ha nem tudnám, hogy robot, azt hihetném, hogy elcsuklott a hangja.

– Őszintén mondom, Samuel, egy kissé elveszettnek éreztem magam. Össze voltam zavarodva. Tanács-talan voltam. Zavarban voltam. De ki ne lett volna? Elvégre ez volt az első napom. És én annyira más vagyok, mint a többi fiú és lány.

Igazán remek.

Most már én is pocsékul érzem magam.